

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Graveren

Citation: Ingemann, B. S.: "Graveren", i Ingemann, B. S.: *Procne*, Boas Brünnich, 1813, s. 21.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann05tom-shoot-workid54599/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Procne

G r a v e r e n,

(Romance.)

Hvad gjør du her saa silde?
 Du Dsling med de hvide Haar!
 Hoi graver du saa stille
 Paa Kunte Kirkegaard?

Hoi Hjalver' du saa saare?
 Hoi glubser paa din blege Aand
 Den hemmelige Taare
 I klare Maanedkin?

--- "Jeg ser de Døde graver,
 Jeg græder for den tabte Sjæl,
 Mens Ormen lagte gravet
 Paa Jortekistens Hjal.

Og medens Maanen spæder
 Sit Lys paa dunkle Kirkegaard,
 Jeg til en Norder reder
 En Seng i Christenjord.

Her maatte han ei sove
 Bag Muren hos den frelske Hjort,
 Men i de vilde Stove,
 I vindstet Jord.

Men — Gud mig det forlader —
 Jeg grav ham her en Grav i Lev,
 Af! hvad gjør ei en Fader
 For sin forlorne Søn?"

--- Din Søn det var, du arme,
 Ulykkelige, gamle Mand!

-- "O! vil du dig forbarme,
 Die stille, Wandringemand!"

-- Jeg skal ei spørge mere:
 Her vil jeg stille staae og see.

Fred med de Døde være!
Fred med de Levende!

Hvad nærmer sig saa stille
Hjst gennem aabne Kirkeport?
See! Maanedes Straaler spille
Paa Kisten lang og sort.

Lo tausé Mænd den drage,
Men Hvo er vel den Vigetil,
Som hieftet staaer tilbage,
Saa bleg, saa fælsom mild?

Hun daudser og hun larmer
Blandt Gravene saa lystelig:
"At helligé Forbærner
Luffe! er det dig!

Lad dog i Fred den Dode!
Du følger han dig aldrig meere:
Han sonet har sin Brøde,
Selv faldt han i sit Sværd?"

Saa beder gamle Fæder;
Men Vigen herer ei hans Bøn:
Hun Graven ei forlader,
Eg ei hans døde Egn.

Hun svinger og hun græder,
Hun daudser og hun stille staar,
I Luften Vinden foreder
De lange, sorte Haar.

Afsindig vil hun rive
Af Kisten blege Svæver ud,
Eg her i Døden alve
Er Kys dog fra sin Brud.

U! svingende ~~han~~ falder
I Graven ned blandt Dødinge,
Blandt hule Hjernefæller
Staaer aldrig op igjen.

Nu daudser hun ei mere,
Korfaare ei de Dødes Fred,

Hil hos sin Brudgom være
I Graven dyb og bred.

Nu Nifan er tilende:
Sov, blege Brudgom, hos din Brud!
Din Soud kan Ingen hjerde,
Da dømme uden — Gud?

Grød ei saa bitter Taarer!
Du Jader med det tunge Sind!
Hvem Fjellesen udkaarer,
Gaaer blandt de Frelste ind.

Lad os fra Graven vandre!
Du Lidning med de kolde Haar!
Og følges med hverandre
Fra skumle Mærkegaard!
